

талъ зарѣдио свое шастие. Видѣлъ го на улицата и тръгналъ следъ него, докато излѣзли на полето. Вазовъ се спиралъ и се радвалъ на природата, а младиятъ Яворовъ го гледалъ отдалече и следѣлъ съ страхопочитание всичкитѣ му движения.

Бащата билъ недоволенъ, че Яворовъ училъ въ класическа гимназия. — „Умрѣлитѣ езици ще учи! Затворенъ сандѣкъ! Нищо нѣма да излѣзе отъ него!“ — говорѣлъ той, когато майката се опитвала да защити сина си. И ето, като се завърналъ по време на ваканцията, майката, тъй много огорчавана отъ строгия си и невѣрващъ въ бъдещето на чедото имъ съпругъ, запитала:

— Защо, бе синко, ти си се записалъ да учишъ мъртви езици (грѣцки и латински)?

— Знаешъ ли защо — отговорилъ духовитиятъ синъ — веднажъ видѣхъ, какъ учителтъ по рисуване цапна по главата единъ ученикъ-реалистъ — цапна го съ рамката, на която бѣ опѣната неговата рисунка — рисувалъ ужъ човѣшка глава, пѣкъ то прилича на гърне. Уплашихъ се азъ да не пострада нѣкога и моята глава, като тая на реалиста, и затова се записахъ да уча мъртви езици. . .

Първи стихотворни опити.

Бащата билъ много строгъ, викалъ, каралъ се на децата тъй, че цѣлата махала чувала. Повечето отъ децата отвръщали на баща си, но Яворовъ — никога!

Въ Пловдивъ вече той пишелъ стихове. Ала сериозно се отдалъ на поетизиране, откакъ следъ петия класъ напустналъ гимназията и се записалъ ученикъ телеграфистъ въ Чирпанъ.

По цѣли нощи Яворовъ четѣлъ руски писатели, особено поезията на Пушкина и Лермонтова. Заплата, която получавалъ като телеграфистъ, отивала за книги. Пустналъ Яворовъ дълги коси, вързалъ широка връзка — носѣлъ се тъй, както се носѣли